

Arrest

nr. 279 480 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 12 oktober 1996 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld wegens inbreuken op de drugwetgeving. Op 31 januari 2000 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen wegens een diefstal met betrapting op heterdaad. Op 17 september 2004 wordt verzoeker nogmaals veroordeeld door de correctionele rechtbank, dit keer te Bergen, voor inbreuken op de drugwetgeving.

Verzoeker is de vader van vier Belgische kinderen: M., geboren in 1998; D., geboren in 2002; D., geboren in 2003 en S., geboren in 2011.

Op 25 april 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van tien jaar, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 april 2022.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer

*Naam : A. (...) voornaam : A. (...) geboortedatum : (...) 1966
geboorteplaats : (...) nationaliteit : Marokko*

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.04.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een Inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, feiten waarvoor hij op 12.10.1996 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 8 maanden + 3 maanden gevangenisstraf.

Betrokkene werd uitgeleverd aan Frankrijk op 10.09.1998.

Betrokkene werd op 31.01.2000 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 3 maanden uit hoofde van mededader diefstal op heterdaad.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij door de Correctionele Rechtbank van Bergen op 17.09.2004 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar. Hij werd op 13.08.2007 onder voorwaarden vrijgesteld door de SURB. Echter deze beslissing werd op 29.05.2012 herroepen door de SURB.

Op 30.08.2020 besliste de SURB Antwerpen om betrokkene op te sluiten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van andere misdrijven. Betrokkene diende nog resterende straffen uit te zitten (herziening van het vonnis dd. 13.08.2007)

Betrokkene zou geruime tijd spoorloos geweest zijn.

Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag de openbare orde te schaden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip *

ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien het winstgevend karakter, de herhaling en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Betrokkene vulde de vragenlijst m.b.t. het hoorrecht in op 11.04.2022. Hij verklaarde sinds 30.08.1989 in het Rijk te verblijven. Hij verklaarde geen duurzame relatie te hebben. Betrokkene was in het verleden gehuwd met een Belgische K. (...) N. (...) op 27.07.1993 waarmee hij opnieuw scheidde op 22.01.2003. Samen hadden ze 1 kind M. (...) (...). Betrokkene heeft nog 3 kinderen met een Belgische waarmee hij niet verwant is, waarvan één minderjarig kind. D. (...) (...) en D. (...) (...) (belden geboren nog tijdens zijn huwelijk met K.N. Echter de kinderen zijn van een andere Belgische vrouw B. (...) T. (...). Hij erkende deze kinderen op 30.09.2004. Het laatste kind S. (...) (...) is met de Belgische B. (...) T. (...) waarmee hij niet verwant is volgens het RR. Alle kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Betrokkene tekende de vrijwillige verklaring van vertrek getekend en vraagt om zo snel mogelijk te kunnen terugkeren naar het land van herkomst omdat zijn moeder ziek is. Zijn kinderen zijn akkoord met zijn vertrek. Hij ziet in dat zijn verblijf hier uitzichtloos is.

Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen u en één van deze verwanten aantoont.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Het is niet onredelijk aan te nemen dat uw kind inmiddels reeds gewend is aan uw afwezigheid als vader. U verbleef immers verschillende keren in de gevangenis en was op een bepaald moment spoorloos voor het gerecht. Op 19.06.2012 maakte u melding van vertrek en werd u afgevoerd van ambtswegen op 25.06.2012. U kind was toen amper 6 maanden. Uw F-kaart (geldig tot 23.06.2016) werd vervolgens gesupprimeerd.

U heeft zich niet gehouden aan de voorwaarden opgelegd door de SURB op 13.08.2007 waardoor de SURB op 29.05.2012 besliste om de voorlopige Invrijheidstelling in te trekken maar gezien u spoorloos was, werd u pas op 30.06.2020 opnieuw opgesloten in de gevangenis om de resterende straftijd uit te zitten. Uit niets blijkt dat u sinds uw ambtelijke schrapping op 25.06.2012 en uw opsluiting op 30.08.2020 een gezinsleven vormde met de moeder van uw kind en met uw kind.

U legt verder geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont of en hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw minderjarig kind. U toont niet aan of u deelt in de beslissingen over de opvoeding, hoe u contact onderhoudt, of er een bezoekenregeling is, of u regelmatig belt, et cetera. Er liggen momenteel geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er nog steeds een hechte band zou bestaan tussen u en uw minderjarig kind.

Uit niets blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw minderjarig kind mits begeleiding van een volwassene of indien hij wat ouder is u niet zou kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. De moeder van uw minderjarig kind of uw andere meerderjarige kinderen kunnen uw minderjarig kind begeleiden om u te komen bezoeken. Sinds 2012 heeft u geen recht meer op verblijf in België. U kan indien u dat wenst ook vanuit het buitenland onderhoudsgeld betalen middels overschrijvingen. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Wat de moeder van uw kinderen betreft en uw meerderjarige kinderen in dit geval wordt verwezen naar het arrest Mokrani M Frankrijk (15 juli 2003) waarbij het EHRM stelt dat de relatie tussen de ouders en de meerderjarige kinderen (tussen andere personen) "genieten niet noodzakelijk van de bescherming van artikel 8 van het verdrag, zonder dat eveneens het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve band, worden bewezen".

« In deze stelt de Raad dat uit de rechtspraak van het EHRM kan worden afgeleid, dat artikel 8 van het EVRM enkel de familie, beperkt tot de echtgenoot of tot de ouders en hun minderjarige kinderen, voor ogen heeft; de bescherming door deze bepaling gegeven strekt zich enkel uitzonderlijk uit tot andere naasten. Inderdaad, de relatie tussen de ouders en hun meerderjarige kinderen kunnen zich niet als dusdanig beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden te bewijzen. Wat echter, de familieband van verzoeker met de moeder van zijn kinderen en hun meerderjarige kinderen betreft, kan uit het administratief dossier worden afgeleid, dat deze laatste in gebreke blijft te bewijzen dat hij zich in een reële afhankelijkheidssituatie bevindt ten overstaan van hen of dat hij zich in een andere relatie dan de klassieke familieband tussen broers of ouder en meerderjarige kinderen bevindt, zodanig dat hij in zijn hoofd het bestaan van een familie of gezinsleven, zoals beschermd in artikel 8 EVRM, kan invoeren. » In dit geval, staat het familie of gezinsleven enkel vast als het bewijs wordt geleverd van bijkomende elementen van hechtheid of afhankelijkheid, zoals bijvoorbeeld het samenwonen, de financiële afhankelijkheid tussen elkaar of de reële banden tussen personen (cfr. : RVV, nr. 139.166, 24 februari 2015).

Betrokkene verklaarde geen ziekte te hebben die hem zou belemmeren om te reizen.

Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.»

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, § 2 en 74/11, § 1, eerste en vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (hierna: het Handvest) en als algemeen rechtsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel.

1.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet heeft betrekking op het uitvaardigen van een inreisverbod.

Dit artikel stelt (eigen onderlijning):

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan meteen inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt,

onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [bedreiging] vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]

Het artikel vereist dat er rekening wordt gehouden met alle omstandigheden van het geval.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod met een duur van meer dan vijfjaar worden opgelegd, dit indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het voormelde artikel 74/11, § 1 is een omzetting van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: "De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."

In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat de gemachtigde in casu toepassing heeft gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en dat daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

De Raad wijst erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151) (RvV 20 maart 2019 nr. 218 563). De gemachtigde moet dan ook terdege verantwoord worden waarop zijn keuze voor een inreisverbod van 10 jaar berust.

2.

Thans wordt verzoeker een inreisverbod met een duur van tien jaar opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Omtrent de geldingsduur van het inreisverbod wordt als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, feiten waarvoor hij op 12.10.1996 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 8 maanden + 3 maanden gevangenisstraf Betrokkene werd uitgeleverd aan Frankrijk op 10.09.1998.

Betrokkene werd op 31.01.2000 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 3 maanden uit hoofde van mededaderdiefstal op heterdaad.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij door de Correctionele Rechtbank van Bergen op 17.09.2004 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar. Hij werd op 13.08.2007 onder voorwaarden vrijgesteld door de SURB. Echter deze beslissing werd op 29.05.2012 herroepen door de SURB.

Op 30.08.2020 besliste de SURB Antwerpen om betrokkene op te sluiten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van andere misdrijven. Betrokkene diende nog resterende straffen uit te zitten (herziening van het vonnis dd. 13.08.2007). Betrokkene zou geruime tijd spoorloos geweest zijn.

Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag de openbare orde te schaden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid(...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aan ne men dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien het winstgevend karakter, de herhaling en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

3.

Voor de interpretatie van het begrip "bedreiging voor de openbare orde" is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak 2. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd.

Het Hof stelt in §§'n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip "openbare orde" af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip "gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert. wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het

ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier (Zie in die zin RV nr. 220 720 van 3 mei 2019).

4.

De beslissing kan inderdaad enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vormt.

De bewijslast hiertoe ligt bij verwerende partij (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

De bestreden beslissing motiveert niet over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. Wat dat betreft bevat de beslissing zelfs geen enkele letterlijke vermelding van dit criterium.

Verzoeker meent dat hij geen werkelijke actuele voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker wijst hierbij op volgende elementen:

Verwerende partij verwijst naar twee veroordelingen van 12.10.1996 en 31.01.2000. Deze vonnissen dateren van 26, respectievelijk 22 jaar geleden. Deze vonnissen bevinden zich niet in het administratief dossier.

Verder verwijst verwerende partij naar een vonnis van de Correctionele Rechtbank van Bergen d.d. 17.09.2004. Verzoeker werd toen veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf. Hij werd op 13.08.2007 onder voorwaarden vrijgesteld door de SURB.

Verzoeker wil de feiten zeker niet minimaliseren. Maar wijst opnieuw op het feit dat het vonnis achttien jaar geleden werd uitgesproken.

De vaststelling dat verzoeker meer dan achttien jaar voordat de in casu bestreden beslissing werd genomen een ernstig misdrijf pleegde, volstaat niet om zonder meer te oordelen dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Bij dat onderzoek moeten immers ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijfjaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld.

Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De motivering in de bestreden beslissing voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Van enige verwijzing naar concrete feiten of omstandigheden of persoonlijk gedrag is geen sprake.

Verwerende partij voert op geen enkele wijze een grondig onderzoek naar en motiveert niet waarom verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zij toont niet aan dat er, meer dan 18 jaar nadat verzoeker veroordeeld werd, nog een effectieve ernstige bedreiging voor de openbare orde van hem uitgaat.

Verweerder heeft overigens nagelaten verzoeker te horen en informatie in te winnen bij andere diensten.

Bovendien wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te 'kunnen' schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen, is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip 'openbare orde' door het Hof. Verwerende partij hanteert dus een ander criterium dan het door het Hof van Justitie opgelegde criterium (zie in die zin RvV nr. 191383 van 4 september 2017, RvV 20 maart 2019, nr.218 563).

Om een inreisverbod van meer dan vijfjaar te rechtvaardigen volstaat het niet om te verwijzen naar een (al dan niet zeer ernstige) verstoring van de openbare orde. Er moet immers worden aangetoond dat de verzoekende partij - volgens de richtlijnconforme interpretatie die blijkt uit de geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie - een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing wordt niet duidelijk gemaakt waarom een strafrechtelijke veroordeling van 2004 ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11 Vreemdelingenwet op zich alsook de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is onvolledig, niet afdoende en in strijd met artikel 74/11, §1 vierde lid Vreemdelingenwet aangezien niet wordt ingegaan op de voldoende ernst van de bedreiging die verzoekende partij zou uitmaken, minstens dat de motivering niet afdoende is.

Gemachtigde kon op grond van de thans in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet overgaan tot het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijfjaar.

5.

Repliek op de nota van verwerende partij.

Verwerende partij haalt in de nota met opmerkingen aan dat "hoe dan ook uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd veroordeeld."

Verzoeker ontkent niet dat hij veroordeeld werd, maar wil benadrukken dat enkel het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Bergen van 17.09.2004 zich in het dossier bevindt.

Er kan dan ook niet dienstig naar de andere vonnissen worden verwezen.

Verzoeker wijst er in dit verband op dat niet blijkt dat de gemachtigde zelf op de hoogte is van de concrete, persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, van de precieze gekwalificeerde feiten die zij heeft gepleegd en van de context waarin zij de voormelde feiten heeft gepleegd (RvV 10 april 2018, nr. 202.196, RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

Er kan niet nagegaan worden of de in de bestreden beslissing, in dit verband vermelde vaststelling, beantwoorden aan hetgeen daadwerkelijk in het voormeld vonnis zou zijn vastgesteld (RvV 24 februari 2016, nr. 162 714).

Wat betreft de herroeping van de voorwaardelijke invrijheidsstelling haalt verwerende partij aan dat verzoeker "omwille van het gevaar voor de Belgische openbare orde" opnieuw werd opgesloten in de gevangenis te Antwerpen. Uit het vonnis tot herroeping, dat enkel ter kennis werd gegeven n.a.v. de nota met opmerkingen, blijkt uit niets dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Zijn vonnis werd herroepen omdat verzoeker zijn voorwaarden niet naleefde. Dit betreft twee geheel andere zaken.

In tegenstelling tot wat verwerende partij aanhaalt, wordt hierover in de bestreden beslissing niet verwezen naar concrete feiten en omstandigheden, dan wel het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Bovendien wil verzoeker benadrukken dat in hoofddorde onvoldoende nagegaan is en niet afdoende werd gemotiveerd of verzoeker een werkelijke actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Ondergeschikt, tweede onderdeel.

1.

Als uw Raad zou oordelen dat er toch een inreisverbod conform artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet kon worden opgelegd, quod non (eerste onderdeel), dan meent verzoeker dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in het eerste lid van hetzelfde artikel

Wanneer het gaat om de bepaling van de termijn vereist dit een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de "specifieke omstandigheden" van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen.

In haar arrest van 18 mei 2017, nr. 186970 wijst de Raad er op dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zonder enig onderscheid voorschrijft dat "de" omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de vrijwaring van de openbare orde en de elementen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen.

Dit houdt in dat voor de toepassing ervan een specifieke en afdoende motivering vereist is.

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen gelet op het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, quod non.

Het opgelegde inreisverbod betreft een zeer lange termijn van 10 jaar.

In die zin dient met de criteria 'specifieke omstandigheden', 'redelijkheid' en 'proportionaliteit' uitvoerig rekening te worden gehouden.

De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging die ook het redelijkheidsbeginsel impliceert; dergelijke fair balance-toets is er niet.

Er diende specifiek te worden gemotiveerd waarom in dit geval een inreisverbod van 10 jaar proportioneel is rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval.

Dit is in casu niet het geval.

2.

De beslissing houdt geen rekening met het profiel van verzoeker en daarom dus niet met alle specifieke omstandigheden.

Zo wordt geen of minstens onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker een gezins- en privéleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM in België heeft.

Bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod dient DVZ rekening te houden met artikel 8 EVRM, niet alleen in verband met het gezinsleven, maar ook met het privéleven van de vreemdeling.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit artikel definieert het begrip 'privéleven' niet. Vast staat evenwel dat dit .begrip dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzii Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een "gezins- of familieleven" (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland. Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers.

Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen - zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland - een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben

doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §§ 73-74).

3.1.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker reeds sinds 1989 zijn land van herkomst heeft verlaten.

Op 23-jarige leeftijd kwam verzoeker aan in België. Hij huwde in 1993 met een Belgische vrouw en heeft met haar één zoon: M. (...), geboren op 13.01.1998 (stuk 2).

In 2003 scheidde hij van zijn eerste vrouw. In de tussentijd kreeg verzoeker nog drie kinderen met zijn vorige partner: D. (...) geboren op 17.08.2002, D. (...) geboren op 24.10.2003 en S. (...) geboren op 02.12.2011 (stuk 3).

Alle kinderen bezitten de Belgische nationaliteit. Het jongste kind, S. (...) is minderjarig.

Verzoeker heeft erg veel contact met zijn oudste zoon. Ook de andere kinderen kwamen regelmatig op bezoek tijdens zijn verblijf in de penitentiaire instelling van Wortel (stuk 4).

Zij schreven hem regelmatig brieven. Verzoeker voegt hiervan enkele toe (stuk 6). Hieruit blijkt duidelijk dat de jongste kinderen D. (...) en S. (...) wel degelijk een diepgaande affectieve band hebben met verzoeker.

Verzoeker stortte vanuit de penitentiaire instelling van Wortel alimentatie naar zijn jongste kinderen (stuk 5).

Verwerende partij haalt in verband met het hoger belang van het kind, enkele arresten aan van het EHRM. Deze stellen dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen t.a.v. een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen de beslissing van de dader de eerste overweging kan vormen.

Dit betekent niet dat het de enige overweging vormt.

Verzoeker minimaliseert zijn veroordelingen niet, maar herhaalt dat het laatste strafrechtelijke feit dateert van meer dan 18 jaar geleden. In casu wegen de strafrechtelijke antecedenten niet op de tegen het hoger belang van het kind.

Verwerende partij haalt foutief aan dat op 30.08.2020 de SURB Antwerpen verzoeker opsloot omwille van "andere misdrijven" en dat het vonnis van 13.08.2007 werd herzien.

De voorlopige hechtenis werd herzien, niet het vonnis. Dit zijn twee totaal andere juridische beslissingen. Verzoeker werd niet nogmaals veroordeeld op 30.08.2020 voor nieuwe feiten.

Dit betreft een feitelijk onjuist motief waarop de beslissing wordt gemotiveerd.

Verder wegen de aard en de ernst van het misdrijf van bijna 20 jaar geleden niet op tegen de andere criteria waar mee moet worden rekening gehouden in casu het hoger belang van de vier kinderen.

De bestreden beslissing gaat hier volledig aan voorbij.

De schending van het hoger belang van het kind wordt verder uiteen gezet in het tweede middel.

3.2.

Repliek op de nota met opmerkingen van verwerende partij.

Wat betreft het feitelijk onjuist motief dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald m.b.t. de herziening van het vonnis van 13.08.2007:

Volgens verwerende partij betreft dit een materiële misslag waarbij de belangen van verzoeker niet geschaad werden. Hierbij worden ter staving enkele arresten van uw Raad aangehaald. Het gaat hier telkens om een foutief cijfer of datum.

In casu gaat het om een geheel andere juridische beslissing. Dit gaat verder dan een louter materiële vergissing en schaaft wel degelijk de belangen van verzoeker.

4.

Verder wordt er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zijn privéleven in België heeft ontplooid zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Verzoeker verblijft sinds 1989 en dus het merendeel van zijn leven in België, waarvan een groot deel in legaal verblijf.

Zijn volledige vrienden- en kennissenkring bevindt zich in België. Deze elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Desalniettemin houdt de gemachtigde op geen enkel moment rekening met zijn privéleven en blijkt uit de bestreden beslissing dat artikel 8 van het EVRM te eng wordt geïnterpreteerd nu er enkel wordt afgewogen ten aanzien van het gezins- of familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM ruimer is, en ook het privéleven in België kan beschermen.

Verwerende partij ziet het feit dat verzoeker als jongvolwassen man in België aankwam, hier zijn voltallige vrienden- en kennissenkring heeft, hier een gezin stichtte, reeds sinds 1989 weg is uit zijn herkomstland, ... volgens verzoeker totaal over het hoofd.

Het kan niet worden betwist dat verzoeker zeer nauwe banden heeft opgebouwd met België waar nota bene ook zijn vier kinderen op legale wijze verblijven, die daadwerkelijk de bescherming van artikel 8 EVRM genieten.

De vage verwijzing naar (enigszins gedateerde) rechtspraak die stelt dat gewone sociale relaties niet door artikel 8 van het EVRM worden beschermd en de loutere vermelding dat de verzoeker niet aantoont dat zijn relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij onder voormeld artikel vallen, doet geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld.

Er dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde, bij zijn besluit om een inreisverbod van 10 jaar op te leggen, rekening heeft gehouden met het door de verzoeker in België ontwikkelde privéleven.

Nochtans vormt dit privéleven een belangrijk element waarmee rekening moet worden gehouden bij de evenredigheidstoets die zit besloten in artikel 74/11, eerste lid van de vreemdelingenwet.

*Verzoeker kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. *Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*), zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen, in casu is dit onder meer ook het privéleven waarnaar verzoeker verwijst.*

Door bij het bepalen van de geldingsduur van het bestreden inreisverbod geen rekening te houden met het privéleven van verzoeker en door gebrekkig te onderzoeken of het inreisverbod van tien jaar zijn gezins- of familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM in het gedrang brengt, heeft verwerende partij dan ook de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Uit het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan duidelijk worden afgeleid dat de zorgvuldigheidsplicht op dit punt bij de gemachtigde ligt, die de duur van het inreisverbod dient te bepalen aan de hand van alle specifieke omstandigheden van verzoekers geval. Deze zorgvuldigheidsplicht dient reeds te worden gerespecteerd in het kader van de besluitvormingsprocedure van het thans bestreden inreisverbod van 10 jaar, zodat het niet aan verzoeker is om achteraf in een beroep bij de Raad aan te tonen dat er effectieve hinderpalen zijn om het gezins- en privéleven verder te zetten in het land van herkomst (RvV 18 mei 2017 nr. 186 970).

Bovendien beperken "de specifieke omstandigheden van elk geval" in de zin van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zich niet tot de situaties waarbij er een gezins- en privéleven is dat daadwerkelijk een positieve verplichting in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM met zich mee brengt voor de Staat om het verderzetten van dit privéleven op zijn grondgebied toe te laten (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.543).

Er anders over oordelen maakt de bepaling van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet overigens zinloos. Immers, indien een dergelijke positieve verplichting dient te worden aangetoond dan zou daaruit meteen volgen dat het opleggen van een inreisverbod op zich reeds strijdig is met de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming, terwijl in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel de geldingsduur van het inreisverbod en dus het temporele aspect van het toegangs- en verblijfsverbod relevant is.

Verzoeker heeft er derhalve hoe dan ook belang bij dat de duur van het inreisverbod wordt afgewogen tegen zijn privéleven. Het opgelegde inreisverbod verhindert hem immers om in de komende 10 jaar, ook voorkort verblijf, terug te keren naar en verblijf te hebben in België (RvV 18 mei 2017 nr. 186 970).

Zoals hoger gesteld, getuigt deze besluitvorming in casu van een onzorgvuldige voorbereiding waar een inreisverbod van maar liefst tien jaar wordt opgelegd zonder rekening te houden met alle relevante aspecten van verzoeksters geval.

Door het gebrek aan een deugdelijke belangenafweging bij het opleggen van een inreisverbod van tien jaar, schendt de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt tevens de materiële motiveringsplicht, daar zij niet afdoende is gemotiveerd. De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging die ook het redelijkheidsbeginsel impliceert; dergelijke fair balance-toets is er niet.

Derde onderdeel.

1.

Verzoeker is het voorwerp van een inreisverbod.

Het hoorrecht is van toepassing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeiler Lirije t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de stukken).

2.

De bestreden beslissing verwijst naar een hoorrecht dd. 11.04.2022.

Verzoeker stelt dat het hoorrecht niet correct werd toegepast.

Verzoeker werd enkel gehoord inzake de verwijderingsmaatregel en niet inzake het inreisverbod.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 11.04.2022 een formulier "questionnaire prison" invulde.

Hierbij werd niet aangegeven dat hem de toegang tot het grondgebied zou kunnen worden ontzegd voor een bepaalde periode.

Het formulier stelt louter:

"Vous êtes interrogés parce que vous êtes en séjour illégal et parce que vous êtes en ce moment incarcéré en prison. C'est pourquoi vous allez recevoir un ordre de quitter le territoire (avec maintien ou non) en vue de votre éloignement vers votre pays d'origine ou vers un autre pays où vous pouvez retourner / où vous avez un droit de séjour. Afin que l'Office des Étrangers (OE) puisse donner un suivi adéquat à votre dossier; vous êtes tenus à répondre aux questions suivantes."

Verzoeker merkt op dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel.

Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Dit houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).

Dit is in casu niet gebeurd. Dit "gehoor" werd gebruikt om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker werd tijdens het gehoor niet ingelicht over de mogelijke beslissing tot het opleggen van een inreisverbod die de DVZ ten opzichte van hem zou kunnen nemen.

Het recht om gehoord te worden houdt in dat een verzoeker in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Evident dient verzoeker daarom gehoord te worden met kennis van de mogelijke gevolgen van de beslissing die ten opzichte van hem genomen kan worden. Dit was in casu niet het geval.

Verzoeker was niet op voldoende wijze in de mogelijkheid om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alle volgens hem nuttige en relevante gegevens aan te brengen.

Verzoeker herhaalt dat de hoorplicht niet in het algemeen dient te worden gehouden maar wel met betrekking tot de specifieke beslissing die verwerende partij zich voorneemt te nemen met name in casu het inreisverbod.

Uit het verhoorblad in het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker werd gehoord/geïnformeerd over een mogelijk inreisverbod. Over dergelijke maatregel wordt met geen woord gerept in het gehoorverslag.

Verzoeker was bijgevolg niet in staat op te komen voor zijn belangen. Om bovenstaande redenen is het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht op zich geschonden.

3.

Doordat het hoorrecht niet correct werd gerespecteerd, kon de gemachtigde onmogelijk een juiste beoordeling maken in het kader van 8 EVRM. Zoals eerder gesteld dient de DVZ niet alleen rekening te houden met het gezinsleven van betrokkene, maar ook met het privéleven.

Het gesprek dat gevoerd werd was ten eerste onvoldoende om een grondig en degelijk onderzoek te voeren naar het privé-en familieleven van verzoeker in België en met uitbreiding de Schengenzone, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Als verzoeker op correcte wijze was gehoord had hij kunnen wijzen op het feit dat hij zijn gezins- en privéleven in België heeft en dat hij enorm veel contact heeft met zowel zijn meerderjarige kinderen als zijn minderjarig kind.

Doordat verzoeker niet correct werd gehoord, kon de DVZ een potentiële schending van artikel 8 EVRM niet uitsluiten.

Doordat verzoeker niet afdoende en niet correct werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met bovenstaande elementen op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker meent dat zijn privé- en gezinsleven in België wel degelijk een element is dat hij had kunnen vermelden indien hij op rechtsgeldige wijze gehoord was en die de beslissing tot afgifte van een inreisverbod had kunnen beïnvloeden en tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Zo verzoeker zou gehoord zijn in het kader van de hier bestreden beslissing zou dit tot een andere beslissing geleid hebben, en met name tot het niet afleveren van een inreisverbod.

Het niet honoreren van de hoorplicht kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dit is in casu onmiskenbaar het geval.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht in samenlezing met artikel 8 EVRM.

In deze optiek verwijst verzoeker ook naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldig handelende overheid zou, opdat zij de duur van het inreisverbod kan bepalen rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, zich ervan moeten vergewissen dat zij op afdoende wijze is geïnformeerd over deze omstandigheden door verzoeker hierover te horen (RvV nr. 172.986 van 9 augustus 2016).

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van 8 EVRM, artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht. De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

4.

Repliek op de nota met opmerkingen van verwerende partij.

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker opwerpt dat de gemachtigde heeft nagelaten verzoeker te horen. Deze argumentatie heeft verzoeker nooit ontwikkeld.

Verzoeker benadrukt dat hij niet afdoende gehoord werd en dat moest het hoorrecht correct zijn toegepast, hij had kunnen opwerpen dat hij wel degelijk een diepgaande band heeft met zijn kinderen in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij stelt onterecht dat verzoeker "nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben."

Ironisch genoeg stelt verwerende partij zelf op pagina 13 van haar nota, betreffende de bijkomende stukken die verzoeker neerlegt: "Deze stukken waren echter niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat deze geen rekening hiermee heeft kunnen houden."

Moest het hoorrecht correct zijn toegepast, had verzoeker deze stukken kunnen neerleggen en had de gemachtigde kunnen vaststellen dat verzoeker wel degelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft."

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3, 9, 12, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 24 en 41 van het Handvest, van de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 8 van het EVRM, van het "*haalbaarheids- en uitvoerbaarheidsbeginsel*", van artikel 22bis van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

Het hoger belang van het kind is een waarborg die dient gerespecteerd te worden.

Conform artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag vormen de belangen van het kind 'de eerste overweging'.

Ook artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt specifiek dat rekening moet worden gehouden het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven.

Artikel 20 VWEU bepaalt dat een Unieburger het effectieve genot heeft van de voornaamste aan zijn statuut verleende rechten. Artikel 21 VWEU houdt voor de Unieburger het recht op verblijf in, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering ervan zijn vastgesteld.

Artikel 24.2 en 24.3 van het Handvest bepalen:

"2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of door particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Blijkens de toelichting bij dit artikel van het Handvest is dit artikel gebaseerd op het Kinderrechtenverdrag met name op de artikelen 3,9,12 en 13 van dat verdrag.

Blijkens de toelichting steunt lid 3 op het feit dat als onderdeel van de totstandkoming van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, de wetgeving van de Unie betreffende civiele zaken met grensoverschrijdende gevolgen (artikel 81 VWEU) het bezoekrecht kan omvatten, zodat een kind regelmatige persoonlijke betrekkingen of rechtstreekse contacten met beide ouders kan onderhouden.

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag houdt de waarborg in dat een kind niet gescheiden wordt van zijn ouders, tenzij in het belang van het kind, en in geval er toch een scheiding is moet de staat het recht eerbiedigen op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden.

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat het kind in alle aangelegenheden die het kind betreffen zijn mening vrijelijk kan uiten en in de gelegenheid wordt gesteld gehoord te worden in iedere gerechtelijke of bestuurlijke procedure, rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de proceduregels van het nationale recht.

Artikel 22bis Grondwet formuleert het recht op eerbiediging van de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van het kind; het recht om zijn mening te kennen te geven in alle aangelegenheden die het aangaat; het belang van het kind als eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De directe werking van artikel 24 juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten EU is erkend. Daardoor heeft artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht. (RvV nr. 97.183 van 21.2.2013; RvV nr. 123.160 van 28.4.2014; RvV nr. 121.015 van 20.3.2014).

Daar de weigeringsgrond een omzetting is van het Europees recht moet ook rekening gehouden worden met het Handvest.

2.

Het Grondwettelijk Hof stelt in een arrest van 2019 volgende (GwH, nr. 112/2019, B.55.2; RvV nr. 226 476; RvV nr. 210 344).

"Zoals de Ministerraad aangeeft, dient die bepaling, gelet op de verplichting vervat in artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind om bij alle beslissingen die op het kind betrekking hebben in de eerste plaats rekening te houden met het hoger belang van dat kind, zo te worden geïnterpreteerd dat zij de minister of zijn gemachtigde ertoe verplicht rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen die de gevolgen zouden kunnen ondergaan van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de burger van de Unie of van zijn familielid. "

Een ruim ontwikkelde rechtspraak van het HvJ heeft de rechten van het kind in het kader van het Unieburgerschap bevestigd.

Het arrest Ruiz Zambrano (C-34/09) stelt dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen ontzegging van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van de burger van de Unie ontleende rechten. Het arrest Chavez- Vilchez (C-133/15) bevestigt die zienswijze.

Beide arresten gaan er van uit dat een belangrijk element de afhankelijkheidspositie is tussen de jonge Unieburger en de derdelander aan wie het verblijf geweigerd wordt. Er moet geoordeeld worden op basis van de reële situatie; er kan geen automatisme worden toegepast tussen weigering verblijf en redenen van openbare orde. (Arresten K.A. e.a. C-82/16 en Rendon Marin C-165/14).

Weigering van verblijf in verband met openbare orde mag niet alleen op basis van een strafblad worden gemaakt. Er moet een concrete beoordeling worden gemaakt van alle actuele en relevante omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten. (Rendon-Marin C-165/14).

Het belang van het kind weegt steeds meer door in migratiezaken onder het Unierecht, ook in geval de ouder derdelander een crimineel feit heeft gepleegd. De beoordelingsvrijheid van staten wordt meer en meer beperkt in dergelijke zaken. (P. Van Elsuweg, D. Kochnov, 'On the limits of judicial intervention: EU citizenship and family reunification rights', European Journal of Migration and law, 2021 vol. 13,463).

De belangen van de kinderen op zich moeten als eerste overweging bij de beoordeling betrokken worden, en dit los van de daden van hun vader en los van de belangen van de staat. De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag vereisen een autonome beoordeling vanuit het hoger belang van de kinderen, en kunnen niet beoordeeld worden met argumenten waarvoor de kinderen geen enkele verantwoordelijkheid dragen.

3.

Toepassing in casu.

3.1.

De bestreden beslissing bevat geen enkele vermelding van vermelde artikels (Grondwet, Kinderrechtenverdrag, Handvest...) en bepalingen die betrekking hebben op het kind of de kinderen.

De bestreden beslissing motiveert enkel en alleen op basis van artikel 8 EVRM. Het oordeel is niet alleen in strijd met vermelde niet beoordeelde artikels maar ook met artikel 74/13 vreemdelingenwet dat specifiek vermeldt dat er rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven.

Het hoger belang van het kind en de gezinstoestand houden in dat, in geval er kinderen zijn, ook een eigen en specifieke beoordeling moet gemaakt worden rekening houdend met het kind of de kinderen. Niet alleen de rechtsbasis hiervoor is niet opgenomen in de beslissing, maar die specifieke beoordeling ontbreekt, laat staan dat de beoordeling zou rekening houden met de bepalingen opgenomen in de vermelde wettelijke bepalingen betreffende de belangen van het kind.

3.2

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag is niet toegepast. Dit artikel houdt in dat het kind, in cosu de kinderen, hun mening moeten kenbaar, - rechtstreeks of door een vertegenwoordiger -, kunnen maken over de beslissing die verwerende partij meent te moeten nemen met betrekking tot verzoeker. Dit artikel introduceert een eigen hoorrecht in hoofde van de kinderen. De kinderen zijn niet gehoord ook niet via hun vertegenwoordiger.

Er wordt vermeld dat "Zijn kinderen akkoord gaan met zijn vertrek". Nergens wordt gestaafd hoe dit is afgetoetst.

Artikel 12 betreft het hoorrecht m.b.t. kinderen analoog artikel 41 van het Handvest dat eenieder (ook de kinderen) het recht geeft om gehoord te worden voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele beslissing is genomen.

De kinderen zijn niet gehoord. Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag is geschonden.

3.3.

Replik op de nota met opmerkingen van verwerende partij.

Verwerende partij benadrukt opnieuw dat de kinderen van verzoeker akkoord gingen met zijn vertrek uit het Rijk.

Verzoeker stelt dat het eventuele akkoord van zijn kinderen betrekking had op het feit dat verzoeker tijdelijk naar Marokko wilde terugkeren om zijn zieke moeder te bezoeken. Dit betreft een geheel ander gegeven dan het akkoord met een inreisverbod, waarbij de kinderen de komende 10 jaar gescheiden zouden leven van hun vader.

Het is effectief geen ernstige motivering om dit standpunt van de kinderen op die wijze in het kader van het inreisverbod te misbruiken.

Bijkomend voegde verzoeker, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweerd, wel degelijk stukken toe van zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

3.4.

De onder (1) geciteerde wetsbepalingen houden allen in dat de belangen van het kind, de kinderen, de eerste en essentiële overweging moet zijn bij het nemen van de hier bestreden beslissing.

Dit is op geen enkele wijze het geval. De eerste overweging betreft de strafrechtelijke veroordeling; de tweede overweging gaat over artikel 8 EVRM. Ook wanneer over de kinderen overwogen wordt is dit niet in het specifieke kader van de belangen van het kind, maar wel louter op basis van artikel 8 EVRM.

De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag vereisen een autonome beoordeling vanuit het hoger belang van de kinderen. De beslissing bevat geen autonome beoordeling in die zin.

3.5.

Zoals gesteld op basis van de rechtspraak van het HvJ mag het verblijf niet geweigerd worden in verband met de openbare orde alleen op basis van een strafblad. Er moet een concrete beoordeling te worden gemaakt van alle relevante en actuele omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten.

De bestreden beslissing neemt de veroordeling van verzoeker als uitgangspunt van de beslissing. De eerste alinea's betreffen uitsluitend de veroordeling. Ook bij de beoordeling van het gezinsleven wordt de hechtenis die het gevolg is van de veroordeling als (relatief cynisch) motief gebruikt om te stellen dat er geen beletsel is op basis van artikel 8 EVRM. Het gegeven dat verzoeker niet meer fysiek thuis aanwezig is (quod non, want ongenueanceerd, zie verder) wordt aangewend: "Het is niet onredelijk aan te nemen dat uw kind inmiddels reeds gewend is aan uw afwezigheid als vader".

De beslissing hanteert in essentie een louter automatisme met als uitgangspunt de veroordelingen en de daaraan tijdelijk verbonden gevolgen voor de vaderrol (beperking door gevangenschap), en laat na met alle relevante en actuele omstandigheden rekening te houden in het licht van de grondrechten, en inzonderheid in het licht van de belangen van het kind, de kinderen.

3.6.

Wanneer dan (in het kader van artikel 8 EVRM en niet in het afwezige kader van de specifieke rechten van de kinderen) over de kinderen gemotiveerd wordt is dit in strijd met de vermelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en van het Handvest, met name 24.3 Handvest en artikel 9 Kinderrechtenverdrag die het onderhouden van regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders, als recht in hoofde van de kinderen vastleggen.

De bestreden beslissing stelt dat "uit niets blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn".

Het is duidelijk dat deze standaarden van contact niet beantwoorden aan de 'regelmatige betrekkingen' en 'rechtstreekse contacten' waar de kinderen recht op hebben. Digitale contacten of contacten per mail of telefoon zijn niet in overeenstemming met deze begrippen.

In het kader van de afweging van de belangen van het kind miskent dit de noodzaak van proportionaliteit en de noodzaak om rekening te houden met alle concrete factoren.

Verder wordt er niet nagegaan of er effectief contact was tussen verzoeker en zijn kinderen tijdens zijn verblijf in de instelling van Wortel. Indien de gemachtigde dit onderzocht zou hebben, kan duidelijk worden vastgesteld dat de kinderen van verzoeker hem regelmatig bezoeken, brieven schrijven, telefonisch contact onderhouden,...

Precies het gegeven dat door de regelmatige en veelvuldige bezoeken het contact en familieleven onderhouden wordt in de moeilijke situatie van gevangenschap, zou integendeel een motief moeten zijn om het contact en familieleven in België zelf verder te zetten, daar én in hoofde van verzoeker zelf én in hoofde van zijn kinderen de wederzijdse wil is aangetoond om de contacten op een zo menselijk mogelijke wijze te onderhouden. Deze contacten worden in de bestreden beslissing zelfs niet aangehaald, terwijl zij precies aantonen in hoofde van verzoeker en zijn kinderen dat zij essentieel zijn om de wil en het vooruitzicht op een normaal gezinsleven in België aan te tonen.

De bestreden beslissing laat ook na het gegeven in aanmerking te nemen dat het gaat om vier, al dan niet meerderjarige, kinderen met Belgische nationaliteit. Dit is geen punt bij de overwegingen in verband met de kinderen. Het gaat niet om kinderen met de Marokkaanse nationaliteit. Dit betreft evident een essentieel element dat moet betrokken worden bij de beoordeling van het belang van de kinderen.

Voor zover de bestreden beslissing al een concrete beoordeling gemaakt, quod non, faalt deze voor wat betreft de actuele en relevante omstandigheden in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van de kinderen en de grondrechten.

3.7.

Ook de samenlezing van de vermelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag met artikel 8 EVRM en met artikel 74/13 Vreemdelingenwet, vormt een grond voor vernietiging van de bestreden beslissing.

Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moet beoordelen in het licht van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, §109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a ./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, §144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013 Berisha/Zwitserland, §51 met verwijzing naar Grote Kamer, 6 juli 2010 Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §78) (eigen onderlijning).

Er is in de bestreden beslissing geen aandacht besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de maatregel vanuit het licht van de betrokken kinderen en van het gezinsleven.

Het essentiële motief dat de bestreden beslissing geeft is dat "uit niets blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn". "Er blijkt evenmin dat uw

minderjarig kind mits begeleiding van een volwassene of indien hij wat ouder is u niet zou kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen",...

Deze passage maakt duidelijk dat het behoud van het gezinsleven voor de bestreden beslissing geen wezenlijk uitgangspunt is.

De beslissing maakt geen fair balance-toets tussen enerzijds de belangen van het gezin- en de kinderen enerzijds en de belangen van de staat anderzijds.

Het gaat om vier, in België geboren, kinderen met Belgische nationaliteit waarvan de jongste minderjarig en schoolplichtig is. Het jongste kind heeft hier al haar belangen, gaat naar school, heeft haar vrienden en hobby's hier.

Zoals gesteld bevat de bestreden beslissing over de uitvoerbaarheid en haalbaarheid geen enkele specifieke overweging, laat staan enige afdoende overweging."

2.3 De middelen worden samen behandeld.

De Raad merkt vooreerst op dat, wat het Kinderrechtenverdrag betreft, de artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending ervan niet dienstig inroepen (*cf.* RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2.707).

Verder herinnert de Raad eraan dat luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "*uiteenzetting van feiten en middelen*" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (*cf.* RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 20 en 21 van het VWEU, doch zet op geen enkele wijze uiteen op welke manier deze bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad op het feit dat de bestreden beslissing een inreisverbod en geen verwijderingsmaatregel betreft. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan aldus niet dienstig worden aangevoerd.

De Raad merkt verder op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat aan verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar wordt afgegeven omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder verwijst hierbij naar de correctionele veroordelingen van verzoeker in de periode van 1996 tot 2004 en naar de omstandigheid dat de strafuitvoeringsrechtbank in 2020 heeft besloten om verzoeker opnieuw naar de gevangenis te sturen wegens 'andere misdrijven'.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in

artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Verzoeker betoogt in zijn middel ook niet zozeer dat hij de motieven van het inreisverbod niet kent, maar geeft aan om welke redenen hij zich hiermee niet akkoord kan verklaren. Deze kritiek dient vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden bekeken.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, en meer precies het proportionaliteitsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de bovenvermelde beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing niets motiveert omtrent het werkelijk, actueel en ernstig gevaar dat hij voor de openbare orde zou vormen. Hij betwist ook dat hij een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, niet op algemene overwegingen (cf. HvJ 8 april 1976, C-48/75, Royer, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging*” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze an sich voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, Bouchereau, pt. 35).

De Raad benadrukt dat verweerder bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid

beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot zijn bevoegdheid om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat het gebruik en de verkoop van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip 'openbare orde' valt (cf. HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, § 54).

Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de *considerans* 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (cf. HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, §§ 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' kan vallen als onder het begrip 'dwingende redenen van openbare veiligheid' (cf. HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, § 56).

Gelet op het winstgevend karakter van de misdrijven in kwestie, de herhaling ervan en de maatschappelijke ernst die ze teweegbrengen, komt verweerder tot de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Het is niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig om op grond van verschillende veroordelingen door de correctionele rechtbank uit hoofde van meerdere inbreuken op de wetgeving inzake drugs, toepassing te maken van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker poneert, hanteert verweerder niet een 'ander criterium' dan het door het Hof van Justitie opgelegde *criterium* omtrent het begrip 'openbare orde'. Verweerder heeft immers op goede gronden vastgesteld dat verzoeker moet worden geacht een gevaar te kunnen vormen voor de openbare orde.

Verzoeker vestigt de aandacht op het feit dat zijn laatste veroordeling dateert van 22 jaar geleden. Uit het loutere gegeven dat er enige tijd is verstreken tussen de laatste veroordeling en het moment van het nemen van de bestreden beslissing, blijkt echter niet *ipso facto* dat verzoeker niet langer een actuele bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan het feit dat hij in 2020 opnieuw naar de gevangenis is gestuurd. Uit de stukken die verweerder samen met zijn nota met opmerkingen heeft neergelegd, blijkt dat de strafuitvoeringsrechtbank tot het nemen van deze beslissing is overgegaan omdat verzoeker de voorwaarden die hem zijn opgelegd, niet heeft nageleefd. Verzoeker kan bezwaarlijk abstractie maken van het feit dat hij in 2020, en dus recent, opnieuw naar de gevangenis is gestuurd.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat de strafuitvoeringsrechtbank deze beslissing treft "uit hoofde van andere misdrijven". Verzoeker uit tevens kritiek ten aanzien van dit motief. Hij stelt dat het een foutieve motivering betreft nu verzoeker niet opnieuw werd opgesloten omwille van andere misdrijven. Hij stelt dat de voorlopige hechtenis werd herzien omwille van het feit dat hij zijn voorwaarden niet heeft nageleefd. Verzoeker duidt er ook op dat hij niet nogmaals is veroordeeld in 2020 voor nieuwe feiten. Hij maakt echter niet aannemelijk dat een dergelijk motief zijn persoonlijke belangen schaadt. Het motief is in wezen immers correct: in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 29 mei 2012 wordt vastgesteld dat de voorwaardelijke invrijheidstelling die in 2007 aan verzoeker werd toegekend, wordt herroepen. De rechtbank motiveert dat verzoeker meerdere voorwaarden niet heeft nageleefd en besluit dat verzoeker nog 728 dagen moet uitzitten in de gevangenis. Op basis van dit vonnis wordt op 30 augustus 2020 een bevel tot gevangenneming afgeleverd door de procureur des Konings en wordt

verzoeker terug naar de gevangenis gestuurd. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gezegd:

*“Op 30.08.2020 besliste de SURB Antwerpen om betrokkene op te sluiten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van andere misdrijven. Betrokkene diende nog resterende straffen uit te zitten (herziening van het vonnis dd.13.08.2007)
Betrokkene zou geruime tijd spoorloos geweest zijn.”*

De Raad stelt vast dat de feiten en vaststellingen zoals vermeld in de bestreden beslissing in overeenstemming zijn met de feiten en vaststellingen zoals blijkt uit de stukken die verweerder aan de Raad ter kennis heeft gebracht.

Voorts uit verzoeker kritiek op het feit dat de vonnissen van de correctionele rechtbank van 1996 en 2000 zich niet in het administratief dossier bevinden. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt echter dat het vonnis van de correctionele rechtbank van 10 december 1996 zich wel in het administratief dossier bevindt. Verder toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij het feit dat het vonnis van de correctionele rechtbank van 31 januari 2000 zich niet in het administratief dossier bevindt. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op die datum door de correctionele rechtbank is veroordeeld. Het betreft niet de enige strafrechtelijke veroordeling van verzoeker waardoor verweerder terecht kon besluiten dat er sprake is van herhaling. Afgezien van de inhoud van het voormelde arrest, is de herhaling op zich reeds een dienstig motief om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker bekritiseert dat verweerder in zijn nota met opmerkingen stelt dat zijn voorwaardelijke invrijheidstelling is herroepen omdat hij een gevaar voor de openbare orde vormt. Hoewel de Raad samen met verzoeker vaststelt dat in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank, waarbij de voorwaardelijke invrijheidstelling wordt herroepen, niet wordt gesteld dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, merkt de Raad op dat dit motief een bijkomend motief uit de nota met opmerkingen betreft en als zodanig niet in de bestreden beslissing te lezen valt. De eventuele onjuistheid van dit motief kan aldus geen aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing, nu dit motief hierin niet terug te vinden is.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker verder lijkt voor te houden, is verweerder geenszins verplicht om *“informatie in te winnen bij andere diensten”*. Met betrekking tot de beoordeling of verzoeker al dan niet een gevaar voor de openbare orde vormt, geniet het bestuur een zekere vrije beoordelingsmarge. De gemachtigde is niet verplicht om, wanneer hij op basis van een eigen zorgvuldig onderzoek en een correcte feitenvaststelling, tot de conclusie komt dat de vreemdeling in kwestie door zijn persoonlijk gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, deze conclusie nog verder af te toetsen bij ‘andere diensten’.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing in strijd zijn met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

In tweede instantie voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven met zijn vier Belgische kinderen, waarvan één nog minderjarig is.

Voor wat betreft het gezinsleven met de drie meerderjarige kinderen, merkt de Raad het volgende op. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (cf. EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen; de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder; de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind; de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Verzoeker voert in dit opzicht aan dat hij nog veel contact heeft met zijn oudste zoon en dat de kinderen hem regelmatig kwamen bezoeken in de gevangenis. Daarnaast schreven zijn dochters D. en S. hem ook regelmatig brieven waaruit volgens verzoeker blijkt dat hij wel degelijk een diepgaande affectieve band heeft met zijn dochters. Tenslotte stelt verzoeker dat hij vanuit de gevangenis ook alimentatie betaalde voor zijn jongste kinderen. Dienaangaande legt hij samen met zijn verzoekschrift enkele bankuittreksels voor die betrekking hebben op de periode augustus 2021 tot en met februari 2022, met uitzondering van januari 2022. Uit deze uittreksels blijkt dat verzoeker maandelijks 100 euro stort op de bankrekening van zijn dochter D. en hierbij vermeldt dat het om een onderhoudsbijdrage gaat voor zijn dochters D. en S. De Raad bemerkt dat op basis van het geheel van de voorgelegde elementen, zijnde de voorgelegde bankuittreksels, brieven van verzoekers dochters en de bezoeken die hij ontving van zijn kinderen in de gevangenis, moet worden besloten dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn meerderjarige dochter D. In hoofde van zijn meerderjarige zonen, toont verzoeker niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden voorhanden zijn.

Voor wat betreft het gezinsleven met verzoekers minderjarige dochter S., schrijft de Raad voor dat er tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band ontstaat die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), §

94). Deze band tussen kind en ouder blijft bestaan, zelfs als de relatie tussen de ouders is beëindigd (cf. EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, 44).

Bijgevolg staat vast dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn dochters D. en S. De Raad dient dan ook te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Of er daadwerkelijk sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. Op het moment van de bestreden beslissing beschikte verzoeker niet over enig verblijfsrecht in België. *In casu* betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het gezinsleven het volgende gemotiveerd:

*“De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 Januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Het is niet onredelijk aan te nemen dat uw kind inmiddels reeds gewend is aan uw afwezigheid als vader. U verbleef immers verschillende keren in de gevangenis en was op een bepaald moment spoorloos voor het gerecht. Op 19.06.2012 maakte u melding van vertrek en werd u afgevoerd van ambtswegen op 25.06.2012. U kind was toen amper 6 maanden. Uw F-kaart (geldig tot 23.06.2016) werd vervolgens gesupprimeerd.
(...)*

U legt verder geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw minderjarig kind . U toont niet aan of u deelt in de beslissingen over de opvoeding, hoe u contact onderhoudt, of er een bezoeksregeling is, of u regelmatig belt, et cetera. Er liggen momenteel geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er nog steeds een hechte band zou bestaan tussen u en uw minderjarig kind.

Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw minderjarig kind mits begeleiding van een volwassene of indien hij wat ouder is u niet zou kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. De moeder van uw minderjarig kind of uw andere meerderjarige kinderen kunnen uw minderjarig kind begeleiden om u te komen bezoeken. Sinds 2012 heeft u geen recht meer op verblijf in België. U kan indien u dat wenst ook vanuit het buitenland onderhoudsgeld betalen middels overschrijvingen. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).”

De motivering van de gemachtigde komt er in wezen op neer dat verzoeker niet aantoonst dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan die zouden verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker ook in zijn verzoekschrift in gebreke blijft uiteen te zetten welke onoverkomelijke hinderpalen hem zouden verhinderen om het gezinsleven met zijn twee dochters verder te zetten vanuit het land waar hij zal verblijven. Een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder voert verzoeker tevens een schending van het recht op eerbiediging van zijn privéleven aan. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Verzoeker moet in de eerste plaats concreet aannemelijk maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. In dat opzicht voert verzoeker aan dat hij reeds sinds 1989, en dus het merendeel van zijn leven, in België verblijft. Zijn volledige vrienden- en kennissenkring bevindt zich in België en hij heeft er het centrum van al zijn belangen. De beweringen van verzoeker worden echter niet ondersteund door enig bewijsstuk. Verzoeker legt geen enkel document voor waaruit kan worden opgemaakt dat hij inderdaad een heuse vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd in België. Het enkele feit dat verzoeker al sinds 1989 in België verblijft toont op zich nog niet aan dat hij er ook een beschermenswaardig privéleven heeft ontwikkeld. De Raad kan dan ook niet vaststellen dat verzoeker in de periode dat hij in België, al dan niet legaal, heeft verbleven dermate intense sociale contacten met de Belgische samenleving heeft opgebouwd om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest. Het hoorrecht verzekert het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari

1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu voert verzoeker aan dat hij had kunnen wijzen op het feit dat hij “*zijn gezins- en privéleven in België heeft en dat hij enorm veel contact heeft met zowel zijn meerderjarige kinderen als zijn minderjarig kind*”. De Raad merkt op dat verweerder het gezinsleven van verzoeker reeds in zijn besluitvorming heeft betrokken. Van een privéleven in België is daarnaast geen sprake. Verzoeker voert dus geen elementen aan die verweerder zouden kunnen doen afzien van het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

Verzoeker bekritiseert vervolgens dat geen afweging is gemaakt omtrent het hoger belang van het kind in het licht van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet. De Raad bemerkt het volgende. Indien minderjarige kinderen erbij betrokken zijn, zoals in dit geval, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (cf. EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd als gevolg van de bestreden beslissing. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving of situatie kunnen aanpassen (cf. EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

De Raad bemerkt dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt te impliceren, het gegeven dat er in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar bovenstaande bepalingen, geenszins betekent dat er in zijn geheel geen afweging is gebeurd omtrent het hoger belang van het kind. Zoals hierboven reeds is uiteengezet, omvat de toets aan artikel 8 van het EVRM immers eveneens een afweging in het kader van het hoger belang van het kind wanneer er minderjarige kinderen bij betrokken zijn. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing geen ‘rechtsbasis’ bevat, noch een beoordeling maakt in het licht van het hoger belang van het kind. Verweerder heeft wel degelijk een afweging gemaakt omtrent het gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarig kind. Hij motiveert immers dat niet blijkt dat verzoeker en zijn minderjarig kind geen contact zouden kunnen houden via telefoon en/of internet of dat zijn minderjarig kind hem niet zou kunnen komen bezoeken in het buitenland. Verder motiveert verweerder dat verzoeker ook vanuit het buitenland onderhoudsgeld kan blijven betalen. Een andere belangrijke overweging is het feit dat verzoeker op 25 juni 2012 van ambtswege is afgevoerd, een moment waarop verzoekers minderjarige kind slechts een half jaar oud was. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor om te stellen dat het kind reeds gewend is aan zijn afwezigheid. Specifiek met betrekking tot het hoger belang van het kind heeft verweerder zelfs gemotiveerd dat deze overweging niet wegneemt dat wanneer een vreemdeling strafrechtelijk is veroordeeld, de aard en de ernst van de feiten zwaarder kunnen wegen. Er moet daarbij nog worden benadrukt dat het hoger belang van het kind niet impliceert dat verweerder geen aandacht mag hebben voor andere belangen en niet zou kunnen oordelen dat deze andere belangen primeren op de belangen van het kind (cf. GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden als zou verweerder geen afweging hebben gemaakt in het licht van het hoger belang van het kind.

Met zijn stelling dat de eerste overweging in de bestreden beslissing een verwijzing naar zijn strafrechtelijke veroordeling is, doet verzoeker geen afbreuk aan het feit dat de bestreden beslissing een omstandige motivering bevat aangaande zijn gezinsleven waarbij het feit dat er *in casu* sprake is van een minderjarig kind eveneens in ogenschouw werd genomen.

Verzoeker toont verder niet aan dat de bestreden beslissing artikel 24 van het Handvest, dat bepaalt dat ieder kind het recht heeft op regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te hebben, schendt. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom het regelmatig contact tussen ouder en kind via telefoon en/of internet of zelfs door middel van regelmatige bezoeken in het buitenland niet beantwoordt aan de vereiste van artikel 24 van het Handvest. Daarbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds een bepaalde periode in de gevangenis zat, gedurende de welke hij ook contact onderhield met zijn kinderen door middel van maandelijks bezoeken, hetgeen niet door verweerder wordt betwist. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat artikel 24 van het Handvest zou vereisen dat dit contact enkel op fysieke wijze kan worden uitgeoefend.

Verzoeker bekritiseert vervolgens dat de bestreden beslissing vermeldt dat zijn kinderen akkoord zouden zijn met zijn vertrek. Volgens hem heeft dit enkel betrekking op diens tijdelijke afwezigheid waarbij hij zou terugkeren naar Marokko om zijn zieke moeder te bezoeken. Dit kan volgens verzoeker niet worden doorgetrokken naar een inreisverbod van tien jaar. De Raad ziet echter niet in welk belang verzoeker bij deze kritiek heeft. Het mag dan wel zo zijn dat verzoekers kinderen niet akkoord zijn met het feit dat hun vader gedurende tien jaar het Belgische grondgebied en dat van de andere Schengenlidstaten niet mag binnenkomen, deze omstandigheid doet echter geen afbreuk aan de geldigheid van de bestreden beslissing. Het enkele feit dat de kinderen hiermee niet akkoord zijn, kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN